

+

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ
ΗΜΩΝ

ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΤΗΝ ΑΜΙΡΟΥΝ,
ΤΗΝ ΠΕΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΝ,

Προστάτιδα τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς

ἐν Ἀψιοῦ Λεμεσοῦ

Συντεθεὶς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθωνος

* ὑδ' * 2004 *

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ & ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ ΗΜΩΝ
ΘΕΟΤΟΚΟΝ, ΤΗΝ ΑΜΙΡΟΥΝ

* * *

Μετὰ τὸ Εὐλογητός, ἀναγινώσκουμεν τὸν ψαλμὸν ΡΚΒ' (142).

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.

Εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου, καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιοθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὥς νεκροὺς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὥς γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρῶν τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε· πρὸς σέ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Εὐθὺς δέ, Θεὸς Κύριος...καὶ τὸ τροπάριον

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Πηγὴ χάριτων ἢ εἰκὼν Σου, Παρθέने,
 ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ἀμιροῦς πᾶσι πέλει,
 πρὸς ἣν πιστῶς προσπίτομεν οἱ δοῦλοί Σου, Σεμνή,
 ἄφεςιν αἰτούμενοι τῆς πληθύος πταισμάτων,
 καὶ τῶν νόσων ἱασιν,
 τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων
 ὅπως τοῦ βίου τούτου τὴν ὁδόν,
 Σὲ ἀνυμνοῦντες,
 Κυρία, περάνωμεν.

Δόξα,

τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ταχὺ προκατάλαβε

Τὸ φῶς ἢ κυήσασα τὸ νοητὸν τὸν Χριστόν,
 τὴν κόρην ἠξίωσας τὸ φῶς ἰδεῖν τὸ κτιστόν,
 Παρθέने, δυνάμει σου·
 ὅθεν καὶ ἀνιδρύθη
 ὑπ' αὐτῆς ἡ Μονή σου
 ἥτις ἐπωνομάσθη,
 Ἀμιροῦ συνωνύμως,
 ἦν πάντοτε περίσωζε,
 ἀδιαλώβητον.

Καὶ νῦν.

Ὁ ὑψωθείς.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε,
 τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι,
 εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
 τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων,
 τίς δὲ διεφύλαξεν,

ἕως νῦν ἐλευθέρους;
οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ,
σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεί,
ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶπα ὁ Ν' ψαλμός·

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ
πληθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς
ἀμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἀμαρτία μου
ἐνώπιόν μου ἐστι διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως
ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίστησέ
με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς
σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με καὶ
ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσσονται
ὁστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου, καὶ
πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός καὶ Πνεῦμα εὐθὲς
ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου
τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ Πνεύματι
ἡγεμονικῶ στήριζόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ
ἐπιστρέψουσι.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου,
ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν
αἴνεσίν σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Εἶτα ψάλλεται ὁ κανὼν,

οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

“Σοῦ, Παναγία Ἀμιροῦ, δεόμεθα ἐν πίστει. Ἀ(θανάσιος)”.

Ῥιδὴ α'. Ἦχος πλ.δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Σεπτῇ σου εἰκόνι πανευλαβῶς,
προσπίπτομεν, Μῆτερ,
οἱ τρυχόμενοι ἐκ πολλῶν,
σκανδάλων τοῦ βίου καὶ τῶν νόσων,
ἵνα ταχέως τῆς λύσεως τύχωμεν.

Ὅν ἔτεκες, Κόρη, ἀγνοπρεπῶς,
Χριστὸν τὸ ζῶν ὕδωρ,
καθικέτευε ἐκτενῶς,
δοθῆναι τοῖς πόθῳ σε τιμῶσι,
τοῦ φλογισμοῦ τῶν παθῶν τὴν ἀνάψυξιν.

Υἱόν σου γλυκύτατον Ἰησοῦν,
Πηγὴ ζωοδόχε,
μὴ ἐλλείπης ἐκδυσωπεῖν,
πικρίας τοῦ βίου διαλύειν,
ὕφ' ὧν ψυχαὶ ἡμῶν σφόδρα ἐκλύονται.

Παλαίοντας πλήθει τῶν πειρασμῶν,
δυνάμωσον, Μῆτερ,
χορηγοῦσα ὑπομονήν,
καὶ δίδου ἐλπίδος τὴν ἀσπίδα,

ἐν ἀπογνώσει κειμένοις τῶν θλίψεων.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἄμειροῦ Θεοτόκε,
τῆς σῆς Μονῆς καύχημα,
ὥσπερ τῆς τυφλῆς κόρης πάλαι,
ὄμματα ἤνοιξας,
οὕτω διάνοιξον,
καὶ ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας,
ἡμῶν ὅπως ἴδωμεν,
Φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Νεανίδων παρθένων,
ἀσκητικὸν διάυλον,
ἐπιλεξαμένων μὴ παύσῃ,
πῦρ θείου ἔρωτος,
ἀνάπτειν, Δέσποινα,
καὶ καιομένας λαμπάδας,
ταύτας κράτει πάντοτε,
ὥς θέλει Κύριος.

Ἄγχι πάντα ὡς νέφη,
ἐκ τῶν ψυχῶν δίωξον,
καὶ χαρὰν ἐγκαίνισον, Μῆτερ,
τοῖς σοὶ προστρέχουσι·
Σὺ γὰρ γεγέννηκας,
τὴν χαρμονὴν τῶν ἀπάντων,
Ἰησοῦν Φιλάνθρωπον,
τὸν χαροπάροχον.
Γόνυ κλίνομεν πόθῳ,
πρὸ Σῆς μορφῆς κλαίοντες,
Πεφανερωμένη Κυρία,
καὶ ἐξαιτούμεθα·
εἰρήνην πάρεχε,
οἴκοις σφοδρῶς κλονουμένων,
καὶ συζύγους φύλαττε,

τῆς διαστάσεως.

Διάσωσον,
τοὺς καταφεύγοντας πόθῳ τῇ σῇ εἰκόνι,
ὦ Ἀμιροῦ Θεοχαρίτωτε Δέσποινα,
διδούσα τάχιστα αὐτοῖς,
αἰτημάτων τὴν λύσιν.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ, Πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν,
καὶ ἴασαι, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Ἐν θλίψει ψυχῆς,
καὶ πειρασμοῖς εὐρίσκομεν,
εἰκόνα τὴν σὴν,
καταφυγὴν, οἱ δοῦλοί σου,
Πεφανερωμένη, ὅθεν ἐπάκουσον,
φωνῆς δεήσεως ἡμῶν,
καὶ Δεσπότην καθικέτευσον.

Ὡιδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ἰατρὸν ἢ κυήσασα,
Πεφανερωμένη, πάντας ἰώμενον,
ιατρείας πύλην ἄνοιξον,
ἀσθενοῦσι θεία μεσιτεία σου.

Ἀναμάρτητον δώρησαι,
βίου τὸ ὑπόλοιπον, Παναμώμητε,
καὶ μετάνοιαν τοῖς τέκνοις σου,
πάρεχε, Ἀγνή, ψυχοσωτήριον.

Ἀφοβίαν ἐκδίωξον,
τοῦ Θεοῦ, γεννήτριαν πάσης πτώσεως,
καὶ Αὐτοῦ τὸν φόβον οἴκησον,

Πεφανερωμένη, τοῖς ὕμνουσί Σε.

Μητρικῶς ἐξιλέωσαι,
Ἄμιρου Παρθέने, Υἱόν Σου εὖσπλαγχνον,
ὅπως δῶ ἡμῖν τὸ ἔλεος,
καὶ ἁμαρτημάτων τὴν συγχώρησιν.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἰαμα πιστοῖς,
τὸ ἁγίασμά Σου πέφυκεν,
ὦ Ἄμιρου Θεομακάριστε,
ἀσθενείας,
ἐκδιῶκον θεία χάριτι.

Ῥῦσαι, Ἀγαθή,
κινδυνεύουσαν νεότητα,
λευκοῦ θανάτου ἐξαρθήσεως,
καὶ δουλείας,
σαρκικῶν παθῶν, ὡς Πάναγνος.

Ὅμβρισον ἡμῖν,
οὐρανόθεν Χάριν, Δέσποινα,
πικρίαν θλίψεων γλυκαίνουσαν,
καὶ Δεσπότη,
ἡμᾶς σύναψον πρεσβείαις Σου.
Ὑψωσον τὸν νοῦν,
καὶ καρδίας τῶν τιμώντων σε,
πρὸς θείαν Πόλιν ἔνθα πέφυκεν,
Θεομήτορ,
ἡ Πατρὶς ἡμῶν ἡ ἄσειστος.

ᾠδὴ στ΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Δανείσασα,
παναγίαν σάρκα Σου,
τῷ Ἀνάρχῳ ὑπὲρ λόγον τεχθέντι,

Λόγω Θεοῦ,
 νῦν πλουτεῖς παρῴρησίαν,
 ἐν ταῖς εὐχαῖς, Ἀμιροῦ, καὶ δεήσεσιν,
 αἷς χρῶ δεόμεθα ἀεὶ,
 ὑπὲρ πάντων πιστῶς προσφευγόντων σοι.

Ἐβάστασας,
 σαῖς χερσὶν ὡς νήπιον,
 Ὅν χορεῖται Ἀσωμάτων ὑμνοῦσι,
 διὸ αὐτάς,
 μὴ ἐλλείπης ἐπαίρειν,
 ὑπὲρ λαοῦ χριστωνύμου προστρέχοντος,
 εἰκόνι σου, ὦ Ἀμιροῦ,
 ἣν πλουτεῖ Ἀψιοῦς θεία ποιμένη Σου.

Οὐδέποτε,
 τῆς ἐλπίδος, Δέσποινα,
 ἀπετύχομεν δεόμενοι πόθῳ,
 σῆς μητρικῆς,
 ἱκεσίας ἐν πόνοις,
 καὶ θλιβεροῖς τῆς ζωῆς ὑποκείμενοι,
 διὸ καὶ νῦν, ὦ Ἀμιροῦ,
 μεσιτείαν τὴν σὴν ἐξαιτούμεθα.

Μακάριοι,
 προστασίαν ἔχοντες,
 καὶ σὴν σκέπην, Ἀμιροῦ Θεομητορ
 ὡς γὰρ ποτε,
 Ἰσραὴλ τὴν νεφέλην,
 ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐφεῦρε δροσίζουσαν,
 ὁμοίως καὶ ἡμεῖς τὴν σὴν,
 μητρικὴν πεπλουτήκαμεν χάριν Σου.

Διάσωσον,
 τοὺς καταφεύγοντας πόθῳ τῇ σῇ εἰκόνι,
 ὦ Ἀμιροῦ Θεοχαρίτῳτε Δέσποινα,
 διδοῦσα τάχιστα αὐτοῖς,

αἰτημάτων τὴν λύσιν.

Ἄχραντε,
ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως,
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον,
ὥς ἔχουσα μητρικὴν παρῴρησιν.

Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Ὡς Μητρὶ τοῦ Χριστοῦ σοὶ προσπίπτομεν,
Ἀμφοῦ Θεοτόκε πανύμνητε,
καὶ βοῶμεν·
τὰς ἀσθενείας ἱάσαι ἡμῶν,
ψυχῶν καὶ σωμάτων ὡς ταχύ,
σαῖς ἱκεσίαις πρὸς Θεόν,
καὶ δαιμόνων φυγάδευσον,
πόλεμον ψυχοφθόρον,
πόρρω τῶν σὲ τιμώντων,
ὅπως τὴν δόξαν Σου Ἀγνή,
ἐν χαρᾷ μεγαλύνωμεν.

Προκείμενον· Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ
καὶ γενεᾷ.

Στίχος· Ἀκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλίνον τὸ οὖς σου καὶ
ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου καὶ ἐπιθυμήσει ὁ
βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀναστᾶσα Μαριάμ ἐπορεύθη εἰς τὴν
Ὁρεινὴν μετὰ σπουδῆς, εἰς πόλιν Ἰούδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον
Ζαχαρίου, καὶ ἡσπάσατο τὴν Ἑλισάβετ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ
Ἑλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ
κοιλίᾳ αὐτῆς. Καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἑλισάβετ καὶ

ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου· Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἴδού γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὠτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἡγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἴδού γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐμείνε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὥσεί μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα.

Πεφανερωμένης,
πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου,
πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη,
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

καὶ τὸ προσόμοιον.

Ἦχος πλ.β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Κλίνοντες τὰ γόνατα,
ψυχῆς καὶ σώματος, Μῆτερ,
τὴν σεπτὴν εἰκόνα Σου,
προσκυνοῦμεν κράζοντες,

ταχὺ πρόφθασον,
ἀσθενείας ἴασαι,
δίωξον τὰ ἄγχη,
οἴκους στήριξον καὶ λύτρωσαι,
τῆς ἐξαρτήσεως,
τέκνα σου δεινῶς τυραννούμενα·
τὴν Κύπρον εἰρηνεύουσιν,
Πεφανερωμένη, συντήρησον,
Μάνδραν Ἀμιροῦς δέ,
ἀνάδειξον λουτρὸν πνευματικόν,
καὶ τοὺς πιστῶς εὐφημοῦντάς Σε.
τῷ Κυρίῳ σύναψον.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κλπ.

Ὡιδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐν ταῖς θλίψεσι βίου,
Ἀμιροῦ, τὰς καρδίας σῶν τέκνων γλύκανον,
διδούσα ὡς βραβεῖον,
εἰρήνην τοῦ Κυρίου,
καὶ πληρότητα χάριτος,
ὅπως ὑμνῶμεν θερμῶς,
τὸν μεγαλύναντά Σε.

Θεὸν Λόγον τεκοῦσα,
ἐν σαρκὶ ὥσπερ βρέφος, δεῖξον Πανάχραντε,
ἡμᾶς τοὺς σὲ ὑμνοῦντας,
ἐν μυστικῷ τῷ τρόπῳ,
θεοτόκους ταῖς πράξεσι,
καὶ ὑμνολόγους θερμούς,
τῆς σῆς μεγαλωσύνης.

Ἀποδίωξον πόρρω,
πειρασμοὺς ἐνοχλοῦντας τοὺς σὲ γεραίροντας,
ὦ Πεφανερωμένη,
καὶ δίδου ἐν πολέμοις,

τὴν ἰσχὺν θεοῦ Πνεύματος,
ὅπως ἐχθρὸν δολερὸν,
νικῶμεν κατὰ κράτος.

Ἐν ἀγνότητι τήρει,
Ἀμιροῦ, μοναζούσας τῆς θείας μάνδρας Σου,
καὶ πάντας φιλοάγνους,
ἐνίσχυσον εὐχαῖς Σου,
τοῦ τηρεῖν καθαρότητα,
ἐν λογισμοῖς τοῦ νοός,
καὶ πράξεσι τοῦ βίου.

᾿Ωιδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Νίκην παράσχου,
πολεμουμένοις, Παρθέने,
καὶ παθῶν τὴν ἐξαφάνισιν δίδου,
τῇ σῇ παρουσίᾳ, ἐν ταῖς πιστῶν καρδίαις.

Πεπληρωμένους,
ταῖς ἀρεταῖς, Θεοτόκε,
δεῖξον πάντας τοὺς ὅσοι προσκυνοῦσι,
θείαν Σου εἰκόνα,
ἐν Ἀψιούς τῇ Μάνδρᾳ.

Ἰαμα θεῖον,
ὔδωρ πηγῆς Σου, Παρθέने,
ἀσθενείαις ποικίλαις τρυχομένοις,
γένοιτο παρέχον,
τὴν ποθητὴν υἰείαν.

Σκέπασον πάντας,
τῷ μαφορίῳ Σου, Μῆτερ,
ὅταν πλήθῃ ὁρμῶσιν ἐναντίων,
καὶ ψυχὰς μανία,
ζητῶσιν ἀπολέσαι.

Ὡιδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Τὴν θείαν Σου εἰκόνα,
Ἄμμοῦ ἢ Μάνδρα,
ὡς θησαυρὸν κεκτημένη, Πανάμωμε,
αὐτῇ προσπίπτουσα πόθῳ,
ὕμνοις γεραίρει Σε.

Ἐν ὥρᾳ τῇ ἐσχάτῃ,
Πεφανερωμένη,
ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Δεσπότη μεσίτευσον,
ὅπως παράσχη πταισμάτων
πάντων τὴν ἄφεσιν.

Ἰδοὺπ τὰ σὰ τεκνία,
πρὸ σεπτῆς μορφῆς Σου,
ὦ Ἄμμοῦ, εὐφροσύνη ἱστάμεθα,
καὶ ὀφθαλμοὺς ὡς παιδίσκαι, πρὸς ταύτην αἶρομεν.

Ἀξίωσον, ὦ Μῆτερ,
ἄνω Βασιλείας,
ἀσπαζομένους ἐμπόθως εἰκόνα Σου,
καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Ἀγίων,
μετόχους ποίησον.

Ἄξιόν ἐστι... καὶ τὰ

Μεγαλυνάρια

Φῶς ἀποτεκοῦσα ἀληθινόν,
τὸν Χριστὸν Παρθένε,
φῶς δεδώρησαι τῇ τυφλῇ,
ἥτις συνωνύμως,
Μονὴν ἀνέθηκέ σοι,
ὦ Ἄμμοῦ Παρθένε,
ἐν ᾗ τιμῶμέν σε.

Χαίροις Παντευλόγητε Ἀμιροῦ,
 τῆς Μονῆς σου σκέπη,
 καὶ θαυμάτων ζωοπηγή·
 δίδου καθ' ἐκάστην,
 τῶν αἰτημάτων λύσιν,
 ὅπως ἀεὶ ὑμνῶμεν,
 τὴν θείαν δόξαν σου.

Ὅν βαστάζεις, Δέσποινα, ἐν χερσί,
 μητρικῶς δυσώπει,
 ὅπως ἅπασι τοῖς πιστοῖς,
 τοῖς ἀσπαζομένοις,
 τὴν θείαν σου εἰκόνα,
 τὴν Ἀμιροῦ παρέχη,
 χάριν ἀδάπανον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
 Προόδρομε Κυρίου,
 Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς,
 οἱ Ἅγιοι Πάντες,
 μετὰ τῆς Θεοτόκου,
 ποιήσατε πρεσβείαν,
 εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τρισάγιον κλπ.

Εἰς τὴν ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ στιχηρὸν προσόμοιον.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Δέξαι, Θεοτόκε Ἀμιροῦ,
 ἱκετῶν πτωχῶν τὰς δεήσεις,
 καὶ ταύτας πλήρωσον,
 ἀσθενείας ἴασαι,
 εἰρήνην δώρησαι,
 τῶν παθῶν νέφη διώξον,
 στερεώσον οἴκους,

καὶ καρκίνου μάστιγα,
ταχὺ θεράπευσον·
πάντας δὲ τοὺς Κύπρον οἰκοῦντας,
θείας Βασιλείας μετόχους,
ἐν ἐσχάτῃ ὥρᾳ δεῖξον, Πάναγνε.

Δέσποινα, πρόσδεξαι,
τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου,
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς,
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου,
εἰς σὲ ἀνατίθην,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δι' εὐχῶν.

Στίχοι

Μονήν Σου σκέπε, Ἀμιροῦ Θεοτόκε,
Καὶ ἱκετῶν Σου τὰς αἰτήσεις ἐκπλήρου.

